

ΗΤΑΝ ένα από τα τελευταία βιβλία που διάβασα και μου άρεσε πολύ. Το «Άρωμα από ρίγανη» (εκδόσεις Τόπος) από τον Σπύρο Μπούσια που έχει και χιώτικη ρίζα. Ένα μυθιστόρημα που δεν θέλεις να αφήσεις από τα χέρια σου και η μία σελίδα του διαβάζεται με ξεχωριστό ενδιαφέρον σε σχέση με την προηγούμενη. Διαβάζεται απνευστί, όπως συνηθίζουμε να λέμε, και περιέχει συναρτήματα που τα δίνει με ιδιαίτερο ρεαλισμό, αλλά και σάτιρα που σε κάνει να απολαμβάνεις το διάβασμα. Πρόκειται για ένα αιρετικό, καυστικό και σατιρικό μυθιστόρημα και, όπως εξελίσσονται οι καταστάσεις, θαυμάζεις την ικανότητα του συγγραφέα να τις αποτυπώνει με εξαιρετικό τρόπο, αλλά και με στρωτή γραφή.

Όλα τα παραπάνω ήταν η αφορμή για την παρακάτω συνέντευξη με τον συγγραφέα που ζει και εργάζεται στον Πειραιά, σπούδασε και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, έχει γράψει μελέτες και επιστημονικά άρθρα που έχουν δημοσιευθεί, έχει διακριθεί σε πανελλήνιο διαγωνισμό διηγήματος.

-Το « Άρωμα από ρίγανη» θα το χαρακτήριζε κάποιος αιρετικό και ανατρεπτικό. Θέλω να μας πείτε ποιο ήταν το έναυσμα για τη συγγραφή του.

Το έναυσμα δόθηκε από έναν επιστήθιο φίλο μου που μετέβη στην εμπόλεμη ζώνη του Αφγανιστάν και είχα την τύχη να μοιραστώ ορισμένες εμπειρίες του. Στη συνέχεια όμως, κατά τη διάρκεια της συγγραφής –όπως συνήθως συμβαίνει– μπλέχτηκαν προσωπικές σκέψεις, βιώματα, γεγονότα, δημιουργώντας στο τέλος μια πυκνή και άκρως σατιρική ιστορία, η οποία όμως εξυπηρετούσε και τον γενεσιουργό σκοπό που ανέφερα. Το «Άρωμα από ρίγανη» γραφόταν αργά και σταθερά μέσα μου νοητά για καιρό, χωρίς μολύβια και γραμματικούς κανόνες. Ήταν μια ασχημάτιστη μάζα στην οποία γίνονταν καθημερινά ζυμώσεις και που έπαιρνε συγκεκριμένη μορφή αντιπροσωπευτική των σκέψεών μου. Δημιούργησε ήρωες, έχτισε πλοκή, συνδύασε και παρουσίασε γεγονότα που με σιμάδεψαν, σατίρισε ανελέητα ό,τι ενοχλούσε, πέρασε –μερικές φορές και πίσω από τις γραμμές– όποια ιδέα πίστευα ότι θα προβλημάτιζε τους αναγνώστες και μου άφησε να επιλέξω μόνο το τέλος της ιστορίας.

-Πώς αποδόθηκε αυτός ο ιδιαίτερος τίτλος που σχετίζεται με ρίγανη; Τα βότανα γε-

ΣΠΥΡΟΣ ΜΠΟΥΣΙΑΣ

«Άρωμα από ρίγανη»

ΕΝΑ ΑΙΡΕΤΙΚΟ ΣΑΤΙΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

νικά έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην εξέλιξη των χαρακτήρων και στην πλοκή του έργου σας;

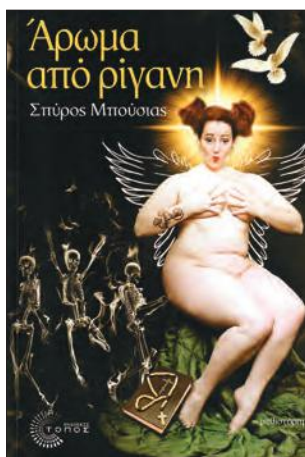
Η ιστορία μας διαδραματίζεται σε ένα κατάστημα βοτάνων, το οποίο έφερε και την επωνυμία Μαντζουράνα. Κάθε σελίδα του βιβλίου, μέχρι και η τελευταία, είναι εμποτισμένη από ένα απαλό άρωμα από ρίγανη, ξερά σύκα αλλά και από χαμομήλι, θυμάρι και άλλα μπαχαρικά και βότανα. Τα βότανα έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στη ζωή των ηρώων και στην έκβαση των γεγονότων, ενώ τα αρώματά τους ενεργοποιούσαν πρόσωπα και καταστάσεις και πέραν του χώρου του καταστήματος των βοτάνων.

-Υπάρχουν πολλές σεξουαλικές σκηνές, μεταφυσικές καταστάσεις που σοκάρουν και μάλιστα αρκετές είναι ανακατεμένες με τη θρησκεία. Πιστεύετε ότι το βιβλίο σας έχει υπερβεί τα εσκαμμένα, οπότε και μοιραία απευθύνεται σε ένα συγκεκριμένο αναγνωστικό κοινό;

Το «Άρωμα από ρίγανη» απευθύνεται σε όλο το αναγνωστικό κοινό. Απευθύνεται σε όλους αυτούς που θα ήθελαν να δουν μπροστά τους όλες τις μύχιες σκέψεις που κατά καιρούς έχουν κάνει αλλά οι ηθικοπλαστικοί κοινωνικοί κανόνες δεν τους επιτρέπουν να εκφράσουν. Πολλοί θα αναγνωρίσουν δικούς τους προβληματισμούς, που κατά καιρούς τους έχουν ταλάνισει και ίσως μόνοι τους δώσουν απάντηση και σε ερωτήματα που τους απασχολούν. Όλα αυτά όμως μέσα από ένα άκρως σατιρικό σχήμα με σουρεαλιστική χροιά. Αυτό είναι διακριτό από πρόσωπα που συμμετέχουν στο έργο, ακόμα και σαν οπτασίες, και μάλιστα έχουν πρωταγωνιστικό ρόλο. Ο διαχωρισμός τους από την πραγματικότητα γίνεται με τρόπο ώστε ο αναγνώστης να μην αισθανθεί την απώλεια αλλά αντίθετα να βιώνει μια μεταφυσική συνέχεια. Μέσα σε αυτό το μεταφυσικό πλαίσιο παρουσιάζεται και ένας άκρατος φονταμενταλισμός με σκοπό να καυτηριάσει κάθε στοιχείο θρησκοληψίας που από πάντα ταλαιπωρούσε τα πιστεύω και την αισθητική μου.

-Ένα τέτοιο βιβλίο που εύκολα χαρακτηρίζεται σατιρικό και παράλληλα καυστικό τι θέματα μπορεί να πραγματευτεί; Ποια μηνύματα θέλει να περάσει στον αναγνώστη;

Αρχικά πραγματεύεται σαν έννοια την αγάπη. Σε όλο το έργο

είναι έκδηλη η αγάπη του πατέρα για τον γιο. Μια αγάπη ανιδιοτελής και αληθινή, τροφοδοτούμενη και από την στέρση του πατέρα να νιώσει έστω και ψήγματα αγάπης από τον δικό του πατέρα στο παρελθόν. Διψασμένος λοιπόν και στερημένος συναισθηματικά, πρόσφερε εις διπλούν τα πάντα. Το τεράστιο μέγεθος αυτής της αγάπης, ανεξάρτητα από το κίνητρο, είναι αδιαμφισβήτητο. Ζώντας και οι δυο σε ένα κλίμα όχι και τόσο οικογενειακό, μάλλον βασανιστικό, συνεχίζουν να είναι πάντα συνδεδεμένοι και η αγάπη τους να νικά ό,τι προσπαθεί να τη διαβρώσει και να την εξατμίσει. Ένα άλλο κομμάτι του βιβλίου εστιάζεται σε μια πολεμική πραγματικότητα όπου συμμετείχε ουσιαστικά ο ήρωας του βιβλίου και μας περιγράφει ό,τι βίωσε μέσα από το δικό του αντιληπτικό πρίσμα. Τέλος υπάρχει διάχυτη σε όλο το έργο η θρησκοληπτική πλευρά που διακρίνει την εποχή μας εξαιτίας της αβεβαιότητας, της ανασφάλειας και της ρευστότητας που κατά γενική ομολογία επικρατεί.

- Πόση Χίο μπορεί να έχει ένα βιβλίο από ένα συγγραφέα που κρατάει, έστω και κατά το ήμισυ, από τη μυροβόλο Χίο;

Το «Άρωμα από ρίγανη» έχει μέσα Χίο και μάλιστα είναι διακριτό σε έναν χιώτη αναγνώστη. Δεν θα σταθώ όμως στα τετριμμένα και χιλιοειπωμένα αναφορικά με αρώματα μαστίχας κτλ. που δικαίως χαρακτηρίζουν το νησί αλλά όμως δεν είναι το μοναδικό του γνώρισμα. Το νησί μας έχει τρομερή πνευματική κληρονομιά και σπουδαίους εκφραστές, τους οποίους όμως πρέπει να αναδείξουμε προβάλλοντάς τους για την ουσιαστική πνευματική μας αφύπνιση. Η προβολή και το μυροβόλο προσωνύμιο της Χίου νομίζω ότι την αδικεί διότι έχει πάρα πολλά να επιδείξει.

ΔΗΜ. ΦΡΕΖΟΥΛΗΣ

